

noget andet. Og det her snerper meget langt derhenad. De skal bruges som middel i forskningen, de små, ufødte mennesker, som de er efter min overbevisning. Dem vil man bruge i forskningen for at kunne forbedre metoderne, så det kan lykkes med de dér kunstige graviditeter eller befrugtninger. Jeg synes, det er etisk set dybt bekymrende, at vi bevæger os længere og længere ud.

Så kan mange sige, vi kan ikke bevæge os tilbage. Dér kan jeg godt sige, at det er jeg bedøvende ligeglad med. Min overbevisning bliver ikke anderledes af, at man nu er gået alt for vidt. Jeg har den samme overbevisning. Jeg vil ikke hoppe med på udviklingsvognen for enhver pris.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Udgangspunktet for mine betragtninger var det samme, tror jeg, som fru Tove Fergos, nemlig en forankring i den kristne kultur, og dér vil vi altså ikke have et menneskesyn, hvor man begynder at bruge hinanden som midler. Derfor bygger min hovedargumentation på det og ikke på frygten for, at andre gør noget andet af en eller anden slags.

Men jeg prøvede at opregne, hvad konsekvensen af det menneskesyn kunne være. Vi har fået det menneskesyn lidt ind allerede ved, at vi er begyndt at bruge hinanden som ting, og det bliver accepteret flere steder. Man laver eksperimenter med mennesker, som jeg ikke kan være med til. Så det var min grundlæggende antagelse.

Når vi så kommer til hr. Bertel Haarders udtryk om mennesker i nød, mener jeg ikke, at man med rette kan sige, at et menneske, der ikke har et barn, er i nød. Et menneske, der sidder på en tømmerflåde ude i Atlanterhavet og ikke har hverken vådt eller tørt, er et menneske i nød, som skal hjælpes, efter min opfattelse. Man kan ikke være i nød på den anden måde, så man kan kræve den form for hjælp. Og hvis man endelig skulle acceptere det synspunkt, så var der dog en anden måde at hjælpe på. Som jeg gjorde opmærksom på, er der masser af forældreløse børn i denne verden, som gerne vil have en far og en mor. Så hvis vi accepterer nødsynspunktet, og hvis det skulle være en udbredt opfattelse, så var det måden at løse det problem på.

Jeg hører heller ikke til dem, der siger, at vi ikke kan skrue udviklingen tilbage. Selvfølgelig kan vi gøre det. Det er det, vi går ind i politik

for. Det er for at vende udviklingen og ikke lade den køre blindt, fordi vi er aktive og vil gå ind og handle og lave ting om, gøre verden bedre. Det er det, der er vores mål, og derfor kæmper vi her i Folketinget. Og hvis man tager til England, jamen så er vi heldigvis med i EU, hvor vi også har nogle muligheder, og vi kan også godt tale med folk i udlandet. Det skulle da gerne være en grundlæggende opfattelse af menneskelivet, som vi gerne vil brede ud til verden. De steder i verden, hvor det er systemerne, der befaler over enkeltindividerne, er det gået helt galt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, jeg vil holde mig fra fru Tove Fergos fortolkninger af trosbekendelsen. Den er nemlig meget sværere end som så. Den taler ikke engang om sjælen, den taler jo om kødet, og det synes jeg jo der er noget ved; men jeg tror ikke, vi skal bruge det som argument i denne sammenhæng.

Da SF og VS – det var dengang, VS også var socialister – i sin tid gik ind for at støtte den daværende firkloverregerings formulering om, at livet begyndte ved undfangelsen, til stor bestyrtelse for alle dem, der troede, at sådan noget kunne man da ikke finde på at sige i SF og VS, tror jeg ikke, vi brugte trosbekendelsen som begrundelse. I vide kredse var jeg måske kommet igennem med noget med det kristne menneskesyn, men det behøvede jeg såmænd ikke engang, for som vi forklarede hinanden: Skal vi nu ikke holde fast ved, at det dér med mænd og damer er en forholdsvis afgørende betingelse for et barns tilblivelse?

Dengang blev vi afvist, og man begyndte at bruge en formulering, der hed: Jamen det er undfangelsen på den traditionelle facon. Allerede dengang advarede vi imod glidebanen. Hvis vi indfører et begreb, der hedder den traditionelle facon, så det bliver almindeligt acceptabelt, at man også kan få det gjort på andre måder, så er der begyndt at ske et skred. Når man piller det hele ud af kroppen, så kan man sige, at det befrugtede æg pludselig er noget, som vi ikke har det mindste ansvar for.

Derfor sagde vi i sin tid i SF – og dengang altså også i VS – at de røde lamper skal tændes med det samme; vi skal vide nøjagtig, hvad det her skal bruges til. Og da tænkte vi bl.a. på det, som hr. Langkilde havde fat i, med den racehygiejne, som blomstrer. Man skal jo være